

D'AQUELL TEMPS

PER PERE MASPONS I CAMARASA

L'Amador Garrell va demanar-me, per aquest número especial de LA GRALLA de la Festa Major, un petit escrit que fes al·lusió a algun record de la vida social del Casino, en la meva joventut.

De molt bon grat desitjo complaure l'admirat amic que m'honra amb aquesta deferència, deixant de banda per uns moments el molt què-fer (Ilegeixis: Cafè...) evocant uns temps que s'esborren en la nebulosa del passat.

He de demanar, per endavant, als aludits contrincants meus que tots m'han sobrepujat en molts conceptes i principalment en el camp de les lletres, que em perdonin aquesta prova d'immodèstia.

Estavem a mitjans de setembre de 1904. Jo, havia acabat el Batxillerat en els últims exàmens, i havent de renunciar a cursar carrera, per consell del metge de la família que m'havia atès en l'última greu malaltia, puix que em recomanava un llarg descans intel·lectual, valent-nos de determinades influències, havia obtingut per en acabat l'estiu, una col·locació, de simple aprenent, en una gran casa barcelonina, dedicada al ram de drogues.

El buit deixat per la mort de la meva mare, a. c. s.; les perspectives de la vida nova que se'm projectava amb tot misteri; l'haver de deixar aquella Plaça de la Corona que ja aleshores era el niu de les meves il·lusions que un dia es portarien a terme, per a esfumar-se, anys després, copsades per la mort traïdora, m'emplenaven de recels i melangies infinites. En els periòdics granollerins d'aquella època, sots la meva firma o amb pseudònims diversos, es poden llegir varies proves de l'estat de ànim que m'agreujava. Mai més he fet versos com en aquell temps!...

Fou aleshores que vaig publicar en «La Gracolaria» una poesia de fonda emotivitat, titulada: «Els quatre ciris...», que va valdre'm una entusiasta «Carta Oberta», de don Dionís Puig, e. p. d., que sempre havia considerat com un dels majors èxits de la meva vida. En aquella carta, portat de l'afecte que em prodigava, m'augurava els més grans triomfs en la literatura: «jo era un poeta que prometia; constància en el treball i que em deixés d'influències estranyes; jo tenia estil propi; jo aniria lluny!...»

Moltes tardes ens reuníem en els bancs del jardí del Casino diversos amics, entre els que recordo a Josep Coma, Alfred Canal, Manuel Fontdevila...

En Fontdevila era sempre la nota discordant i atrabiliària, donant a comprendre, en totes les seves coses, un talent poc comú. En Canal, amb el seu posat de mofeta, trobava en tot motius de rèplica:—«Entesos; però si per un suposat diguessim.» O bé:—«D'això, ja en parlarem demà!...» En Coma, assentia o proposava una esmena, atenant-se a algun principi filosòfic o de pura metafísica.

De tant en tant, intervenien en les nostres discussions els difunts Vidal i Jumbert, assentat, sol, com aquell qui no escolta res, en una taula esgarriada; l'avi Garrell, anant i venint d'un cantó a l'altre, amb les mans a les butxaques i un brot d'alfàbrega a un cantó dels llavis; o don Dionís Puig, amb el barret tirat enrera i els pulgars a les butxaques de l'ermilla. Els tres, emperò, sempre discordants i no donant-se mai la cara, refermaven les nostres converses o les acabaven amb un estirabot.

Època de Certàmens literaris en les festes majors de

ciutats i viles catalanes, amb repartiments d'objectes de tota mena i flors, més o menys naturals, es comentava un cap-al-tard el meu fracàs en el Certàmen celebrat en una vila de la Costa, al qual havia concorregut, optant al premi d'un rellotge d'or, amb una col·lecció de Faules en vers.

A mi sols se m'havia concedit una menció honorífica; el rellotge, se l'havia emportat un conegut canonge, professional en l'art d'acaparar tota mena de premis similars, amb unes faules «plagiades, rpioses i anacròniques», segons opinió de don Dionís, que havia llegit la meua obra i a la vegada era molt poc amic dels canonges. (En aquell temps, el meu parent Paco Parellada encara no havia inventat una de les seves famoses especialitats en reposteria).

I jo m'en lamentava més encara, puix pensava com m'hauria lluit amb una joia d'aquella categoria, davant dels meus col·legues en casseres: els nois Colomer.

Per a rematar l'estona, En Coma, de cop i volta, proposà la celebració d'uns Jocs Florals «a la minuta». Ell seria Jurat, Mantenedor i fins Reina de la Festa; els treballs havien de fer-se allí mateix; la recepció de les composicions es tancaria després de mitja hora; els temes eren lliures, i dels premis ja en parlariem un altre dia.

En el moment oportú i mentre En Coma estudiava, amb aquell aire de severa crítica tan seu, les composicions presentades, don Dionís va interrompre l'acte i apoderant-se del meu escrit, va llegir-lo en veu alta i amb tot afecte:

IDIL·LI

Lema: *Matrimoni s'és tractat...*

*Siga broma o veritat,
tal ho conto, m'ho han contat:
el pollancre i la truana,
matrimoni han concertat.*

*Ai!, la pavana!,
la tarambana de la truana!*

*—Et voldries casà amb mi?—
li ha dit al seu veí,
bo i posant-s'hi tan ufana
que tot el feu extremi.*

*Ai!, la pavana!,
la tarambana de la truana!*

*I el pollancre vincladiç,
sadollat de bell encis,
amb expressió prou galana,
l'hi ha promès un paradís
a la truana;
la tarambana de la truana!*

*Siga broma o veritat,
tal ho conto, m'ho han contat:
el pollancre i la truana
d'aquí el jardí,
matrimoni han concertat,
aquest mati.*

Un estrident: «Qui ho havia de dir!...», sortit de la boca